

Laurinkostersällskapet

Nr: 119 AUGUSTI 2023

INNEHÅLL: ORDFÖRANDE HAR ORDET • KOSTRAR TILL SALU • KALENDARIUM, **SID 1** • MED MISS MY JORDEN RUNT, **SID 2** • LÅNGSEGLARE HÄLSAR! **SID 15** • MEDLEMSINFORMATION, SOMMARTRÄFFEN, **SID 16** • LAURINKOSTERSÄLLSKAPET, **SID 17**

Ordförande har ordet

Hoppas att alla har haft en skön sommar och att ni hunnat utnyttja väder och vind på bästa sätt.

Kvällarna blir nu mörka och vi är mitt uppe i den härliga kräftfestperioden.

Vår förening behöver alla era bidrag till artiklar som vi kan få så dra dig inte för att skicka över några rader i en artikel om dina äventyr. Det som du tycker är vardag kan vara en inspiration för andra. Det gäller så väl resor som förbättringar som du kommit på och som vi alla kan ta del av.

Den 2 september har vi den sedvanliga höstträffen i Finnhamn dit vi hoppas att du vill komma med på. Du tar med dig det du vill äta och dricka. Temat för i år är kräftor men det är du som bestämmer. Har vi samma tur som vi brukar så har vi en gemensam middag på berget ovanför bryggan. Det brukar bli en riktigt trevlig sammankomst med mycket båtsnack om olika seglingar världen över.

Välkommen!

Med vänlig hälsning
Laurinkostersällskapet

Ordförande
Håkan Lundgren

Till salu!

Tobias Eui Young Mattsson säljer sin L32, Kostra. Vet ni någon som letar en oceanklar båt av kostertyp så får ni gärna tipsa dem om Kostra.

Utförligare annons finns på Tobias facebook-sida.

Bortskänkes

Urban Lantz har en förpulpit till L32. Om någon vill ha den så ger han bort den.

Kontakta Urban på:
urban.lantz@hotmail.se
eller +46705170870

Kalendarium 2023

Höstträff 2 September
Finnhamn/Ljugarns Hamn,
Gotland

Årsmöte 18 November
Södergården, Stockholm.

LAURINKOSTERSÄLLSKAPET

Ordförande: Håkan Lundgren, 073-640 61 38
Kassör: Zimon Willén, 073-838 79 73, plusgiro 468 35 75-7
Sekreterare: Helene Elfstedt, 070-597 12 48
Redaktör: Pelle Lind, 073-805 01 67
Webbredaktör: Anders Green, 070-868 07 45
www.laurinkoster.dinstudio.se
laurinkostersallskapet@gmail.com

Med Miss My jorden runt

Etapp 28: Grekland och Turkiet 1989

Aegina-Samos

Det är måndagen 29 maj – och vi, Birgit och Åke, har just anlänt till Kavoyropetra på Aegina, där Miss My tillbringat vintern. Vår målsättning är att kryssa runt en del i grekiska och – framför allt – i turkiska vatten fram till en dryg vecka in i juli. Då är Birgits semester slut – och vi överlämnar Miss My i Tuves och Kerstins händer.

Mot hamnen Aegina

På Aegina hälsas vi välkomna av Aki Kanonis, som nu övertagit ansvaret för det lilla fiskebåtsvarvet efter sin far Antonis. Missen verkar ha klarat det hela bra och är inte alls så smutsig som man kunde befara. En del tvätt och vaxning blir det dock. Vi har tagit med attiraljer hemifrån för sådan verksamhet.

Dagen efter ankomsten besöker vi tull och hamnpolis igen. Vi börjar känna oss hemmastadda där – och vi märker att vi är igenkända. Vi får vårt gamla uppehållstillstånd förlängt fram till 12 juli till en kostnad motsvarande ett par hundra kronor.

Tillbaka på varvet får vi trevligt besök – det är Birgits brorsdöttrar Agneta och Ina från Sundsvall. De semestrar i Aghia Marina, som ligger på öns östsidan – och har nu på hyrd moppe letat sig fram till Kavoyropetra.

Agneta o. Ina. Aegina

Onsdagen 31 maj är sjösättningsdag. Jag råkar dra sönder en kran till toautsläppet. Det måste repareras på land, så det blir taxi in till "stan", där jag hittar en ny kran. Inte helt enkelt att byta – en plastvägg tillhörande basinredningen sitter i vägen, så den måste jag slå hål på. Hur som helst, så är vi i sjön vid 14-tiden. Vi kommer överens om ytterligare en vinters uppläggning till samma pris som gällde föregående – alltså cirka 3300:- SEK – inklusive upptag och sjösättning.

Så lämnar vi varvet och går i motvind ner till Aegina hamn. Väl framme upptäcker jag att det finns en massa vatten under motorn och nere i kölsvinsfacken. Typiskt nybörjarfel: jag hade glömt stänga dräneringskranen på motorn!

Agneta och Ina kommer till hamnen och vi äter middag tillsammans i stan.

På torsdagen hyr vi en "bike" för en tur runt ön. Först går färden till Aghia Marina, där vi åter träffar sundsvallsflickorna. Ina har fått besvär med ett öga – men vi kan ju ta en titt på Afaia-templet. Dagen är solig men blåsig, så det var klokt att vara ganska påpälsad under turen, som sedan går över höjderna på öns mitt. Vi ser även ett par kloster på återvägen till båten.

Svalt uppe vid Afaia

Fredag 2 juni. Det är så dags att starta sommarseglingen "på riktigt" – vi börjar med motorgång i nära stiltje ner mot Sounion. Så småningom kommer seglingsvind och vi beslutar att fortsätta förbi Poseidons tempel vidare mot Attikas övärld med Nicolao Bay (Ayos Nikolaus) på Kea som mål för dagen. Bukten bjuder på flera möjligheter att ankra eller gå mot kaj. Vi väljer att gå in till Vourkari, där vi känner oss hemmastadda sedan förra årets besök. Ankomsten sker klockan 17.30 efter 44 sjömils dagsetapp – och vi hittar en kajplats mellan många stora motoryachter.

Kyrka på Andros

Mönstret är samma som förra året – läskigt stora italienare, breda tyskar och greker med mörkhyad besättning som serverar drinkar på akterdäck.

Värden på "stamkrogen" Aristos kommer ner till kajen med fimp i mungipan och hälsar oss välkomna. Vi äter givetvis middag hos honom.

Lördag 3 juni. Dagen börjar med reparation av storseglet. Det är nu mycket skört – men vi räknar med att det skall klara sommaren med en del stödåtgärder. Jag har radiokontakt som vanligt med Börje och Pelle. Vädret hemma är inte precis högsommar - mulet och +14°. Både Börje och Armi känner sig krassliga.

Klockan är 10.15 när vi hivar upp ankaret och motrar ut från Kea – nu med siktet inställt på Andros – för oss en "ny" ö, som ligger 25 sjömil uppe i nordost. Vi har vindstilla ett par timmar medan vi rundar Kea på nordsidan. Så kommer en lätt sjöbris från söder, som ger en stillsam gång med fyra knop. Meltemin har inte kommit igång ännu, så det känns lugnare nu – jämfört med förra sommaren. I varje fall när man skall ta sig norröver.

Vi går till Gavrion – en liten välskyddad hamn på Andros nordvästsida. Vi letar oss förbi några småöar före hamninloppet och kommer in klockan 16.30. Här ligger endast ett par fritidsbåtar före oss. En av dem är en charterbåt med australisk besättning från Melbourne. I den besättningen ingår Eva och

Joel Crow. Eva är från Farsta, men är "aussie" sedan många år. Vi lovar att via radion sända hälsningar till Evas föräldrar Kristina och Åke Wester hemma i Farsta.

Vi hinner med en promenad i omgivningarna. Andros är den nordligaste – och näst största – av Cykladerna. Ön är bergig och grön och i dalgångarna odlas vin, oliver och andra frukter. Gavrion är öns färjehamn – men vad vi kan se inte översållad av turister som de flesta andra öar vi besökt. Det blir middag ombord – en stilla skön kväll efter en varm dag.

Söndag 4 juni. Vår målsättning är att snarast komma över till Turkiet, så vi hastar vidare - till att börja med mot Samos. Tidig start från Gavrion – som vanligt i stiltje till att börja med. Vi går söderut utmed Andros västsida och kan segla lite bidevind sedan vi rundat sydspetsen genom Dhisvaton-sundet norr om ön Tinos.

Jag har "QSO" med grabbarna hemmavid – alla är med. Börje har fått meddelande om att Birgits chef på departementet, Karl Säck, avled på Södersjukhuset igår. Karl var en på många sätt säregen person. Han månade om sina medarbetare – och även om andra som kunde ha behov. Han var dock inte så mån om sig själv. Börje lovar att framföra hälsningar till Eva Crow's föräldrar.

Vi får sällskap av ett stim stora makrillfiskar under flera timmar på eftermiddagen. De är

dock inte intresserade av vare sig mat eller draget som jag slänger i. Så ger tydligen ledaren en signal - de tvärvänder och sticker tillbaka västerut.

Måndagen kommer med vindstilla – det blir motorgång mest hela vägen till Pythagorion på Samos. Jag har kontakt med Börje ett par timmar före ankomsten. Han skall ordna med blommor till Oretta Säck – Kalles fru.

Klockan 10.45 är vi framme i Pythagorion efter 105 sjömil från Andros. Vi känner oss hemmastadda och får plats vid kaj – trots att det är välfyllt i hamnen. Dagen är varm – och utnyttjas till diverse underhåll. Jag byter gångjärn i förpiksluckan, Birgit uppsöker tvättinrättning och vi letar förgäves efter gasol. Vi äter middag ute och träffar ett par svenska ungdomar – Mats Karlsson och Ulrika Corneliusson från Vissefjärda. De följer med ombord för en stunds snack.

Tisdagen förblir vi stillaliggande i Pythagorion med en del fortsatt grejande ombord. Vi köper ett nytt storskot – och jag går till en järnhandel för att få tag på några skruvar. Där råder en fruktansvärd oordning – men jag hittar så småningom en del som verkar passande.

Kusadasi-Cesme

Onsdag 7 juni. Det vanliga springet mellan myndigheterna för utklarerings – och vid åttatiden lämnar vi Grekland med siktet inställt på Kusadasi i Turkiet. Det är 28 sjömil dit och vi gjorde ju sträckan ett par gånger förra året. Vi går in i marinan och ”köper” transitlogg samt fyra dagars uppehåll för cirka 300:- SEK.

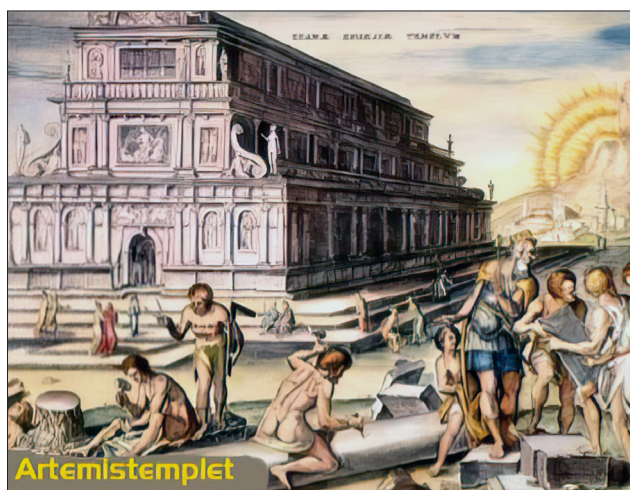
Miss My är en krävande ”arbetsgivare”. Nu har pumpen för länsning av toan pajat, så jag gör ett par lagningsförsök. Vi träffar på en gammal bekant – Magnus Huss på ”Amiga” - som vi mötte på Siros förra året. Båten hade övervintrat här och han förbereder nu en tur i turkiska vatten tillsammans med Bertil Greve med fru Marit, också från Sundsvall.

Vi ligger kvar i Kusadasi tiden torsdag till söndag. Det är en blandning av jobb på båten, diverse inköp och en del avkoppling. Reparationen av toapumpen blev inte så lyckad. Det verkar inte lockande att behöva fortsätta med den sortens arbete, så jag köper en ny. Batteriet för belysning m m tar inte emot laddning längre, så det blir ett nytt turkiskt på 90 Ah till ett rimligt pris.

På fredagen är det marknadsdag och vi strosar runt i området. Det är en ganska fantastisk syn med folkliv och stort varuutbud. Vår avsikt var inte att köpa något speciellt, men vi fastnar för en snygg matta.

Utgångspriset är cirka 5000:- SEK – och när det är nere i 3500:- tycker vi det är en bra affär och mattan är vår. När vi väl är i köptagen blir det lite mer: Birgit köper ett par väskor och jag en skinnjacka.

Lördagen blir det avkoppling från båtjobbet – vi åker med en guidad tur till Efesos. Platsen var för tvåtusen år sedan en stor hamnstad – men landhöjningen har inneburit att den nu ligger tio kilometer inne i landet. Det antika Efesos var en storstad med cirka 250 000 innevånare och ett av såväl det joniska Greklands som senare romerska rikets viktigaste handelscentra. Där fanns ett av den antika världens sju underverk, Artemistemplet – tillägnat jaktens gudinna. Det har förstörts och återuppbyggt i flera omgångar.

När kristendomen fick fotfäste användes templets marmor till att bygga katedraler. Idag återstår endast en pelare och några ruinrester av den antika storheten.

Förutom Artemistemplet är Efesos berömt för sitt bibliotek och sin amfiteater - den största i den antika världen med plats för 25 000 åskådare. Här utspelades kamper med vilda djur.

Att det nu är ett av Turkiets främsta turistmål är självklart när man ser den överväldigande mängden av tempel och andra

Romerska teatern Efesos

lämningar. Vår guide är en trevlig och kunnig dam – som jobbat som professor på turkiskt universitet. Turen är intressant – och varm.

Efter Efesosturen stannar vi ytterligare en dag i Kusadasi. Det är visserligen söndag – men det hindrar inte att det för oss är närmast full arbetsdag. Gummijollen skall lappas och det har blivit en samling med smutsbrunt vatten under förpiken. Jag kan inte finna läckaget.

På kvällen tänker vi ”slå på stort”. Vi går på restaurang där det utlovas fin show med ”belly-dancing”. Vi uthärdar dock inte ”underhållningsmusiken” särdeles länge – dessutom är maten inte alls bra. Den beställda tournedo-filén består av någon sorts hoppresat kött.

Måndag 12 juni. Innan vi lämnar Kusadasi har jag kontakt med Börje i Bålsta och får hälsning från dotter Maria. Det väntade barnbarnet har inte anlänt ännu. Allt där dock OK – så det skall nog bli i slutet av månaden.

Den vanliga stafetten mellan hamnkontor och tull är man van vid – och klockan tio är vi klara för avgång mot Sigacik cirka 40 sjömil nordväst ut. Vi är också vana vid att dagarna

inleds med stiltje eller svaga vindar. Så ock idag, så det blir motrande ett par timmar innan meltemin – eller vad det nu är för sorts vind – börjar göra sig märkbar.

Den kommer i alla fall från väst och är ganska sval. Efter en del kryssande är vi framme i Sigacik vid sjutiden på kvällen. Tilläggnen blir väl ingen succé i sidvinden. Det är trångt och Miss My är inte villig att lyda roder i sådana lägen. En del ortsbor möter dock upp och ger stöd och hamnkapten själv kommer ombord och drar i tamparna. Vi kommer in bredvid en engelsman och kommer så småningom på plats utan att få ankartampen i propellern.

Vi träffar på ett par andra ”vikingaskepp” i hamnen – det är Hussen (Magnus med Bertil och Marit) och en som vi kallar Kurten ombord på ”Anna Maria”. Stan verkar mysig – det är en gammal fästningsstad med ett fort väster om inloppet och med mur omkring. Vi klarerar in och duschar – men är för trötta för stadsvandring, så det blir middag ombord och tidig kvartning.

På tisdagen är vi stillaliggande i Sigacik. Jag ger mig åter på att söka efter anledningen till ”skitvattnet” under förpiken. Först befarar jag att det är en läcka i septiktanken – men det är torrt under den. Men det är fuktigt runt länsumpen. Installationen av nya pumpen är tydligen inte helt bra. Jag drar skruvar och slanganslutningar – det verkar hjälpa.

På eftermiddagen går vi en vända ”på stan”. Inne på en nyöppnad affär bjuds vi på kaffe – och blir ”lurade” att köpa tröja, shorts och en skinnjacka. Jackan är ”fräsig” och kostar cirka 550:- SEK – så det är under alla omständigheter en god affär; den blir nog inte svår att placera.

”Mariga” och ”Anna Maria” går vidare under

Sigacik hamn

dagen mot Gökkovar Liman – vi lär nog stöta på dem igen. På kvällen går vi på ”krogen” – utan ”belly-dancing” men med god mat.

Onsdag 14 juni. Vi är uppe ganska tidigt och lämnar Sigacik 07.30 och går också till Gökkovar. Det är en kort sträcka – nio sjömil – tvärs över bukten sydväst ut. Under vägen blir vi ”kollade” av en turkisk patrullbåt – dock inte särskilt närgånget. I går hade de en stor landstigningsövning i bukten.

Gökkovar Liman

Gökkovar är en djup ”fjord” med höga bergssidor – här och var skulpterade till fantastiska stenpelare. Vattnet är kristallklart och inbjuder till bad. Vi ser någon enstaka bebyggelse, men ingen egentlig hamn att gå in till. Så upptäcker vi ”Mariga” och ”Anna Maria” i en bukt på östra sidan av fjorden. Vi går in och kastar i ankaret mellan dem. Hussen är strax klar för avgång och sticker iväg - i stället kommer en tysk in och ankrar nära oss. Det är ganska djupt där vi ligger och vi är lite osäkra på ankarbotten, så vi ankrar om med viss besvärlighet – lägger även ut danforten och får in en lina till land.

När vi känner oss trygga tar vi ett dopp i det klara vattnet – som dock är ganska svalt. Vi är väl lite bortskämda eftersom vi tycker att 21° inte inbjuder till längre simturer.

På kvällen blir vi inviterade till ”Anna Maria” på en drink. Vi bekantar oss närmare med Kurt och Anna Svensson, som är hemmahörande i Lidingö. Även Horst och Ingrid från den tyska båten är med. De är trevliga människor från Düsseldorf och har en snygg båt, som de varit i Västindien med.

Torsdag 15 juni. Vi lättar vid 8-tiden med dagens etappmål Agriler Liman – 17 sjömil bort. Vi rundar udden Teke Burnu med dess fyr och fortsätter nordväst ut utmed kusten.

Jag har god kontakt med amatörvännerna i Sverige – och blir gratulerad per radio på födelsedagen. Får veta att Sverige fick stryk av Danmark igår i fotboll med förnedrande 6-0! (Tur att det inte finns några danskar i närheten...) samt att Palmerättegången tydligen håller på att urarta.

Mot slutet av etappen dyker ett kraftigt åskväder upp från nordväst. Vi får kraftiga – men kortvariga – vindbyar just när vi svänger in i bukten Agriler Liman. Det följs av ett rejält regn, som blir en välkommen sötvattdusch för Miss My. Ovädret är över när vi är inne i den norra delen av viken, där ”Mariga” redan ligger.

Agriler Liman från norr

På västsidan finns en liten nyanlagd småbåtshamn och vi ankrar utanför den. Vi saknar uppgifter om hamnen, så jag går in med gummijollen och ”rekar”. Hamnen har tydligen döpts till Sinar. Minimidjupet är två meter, så det är inga problem och vi går in. En ny och ganska stor ”krog” samt en del uthyrningshus finns i närheten, så man satsar tydligen på att få ökat antal båtgäster i framtiden. Nu finns dock inga andra än vi och Marigas besättning. Kusten utmed halvön är känd för perfekta förhållanden för vindsurfare – vilket borde vara ett dragplåster.

Med Marigas besättning i Agriler Liman

På kvällen äter vi en god fiskmiddag på restaurangen tillsammans med Magnus Huss och hans besättning Marit och Bertil. Av någon anledning sprids ryktet att jag råkar fylla år vilket medför att orkestern klämmer i med någon sorts hyllningslåt. Krogägaren vill bjuda på en speciell sorts turkisk tårta – men har ingen sådan tillhands. Men inga problem – en yngre man tar moppen och kör iväg till byn Alacati några kilometer bort och kommer tillbaka med en mastig och mycket söt kaka, som vi hugger in på.

När vi promenerar tillbaka till båten passerar vi en fiskebåt med några glada gossar. De skall ut och fiska och stärker sig med en raki, som är en stark turkisk nationaldryck framställd av druvor eller fikon och kryddad med anis. Vi blir inbjudna till att avsmaka drycken. Glada i hågen återvänder vi till Miss My efter en födelsedag som blev festligare än som planerats.

Vi ligger kvar i Sinar en dag. Vatten behöver tankas och det finns vid en pump ett stycke bort. Dit får vi skjuts av en musiker från restaurangen.

På eftermiddagen tar vi en promenad till Alacati, staden – eller kanske rättare byn – med tårtbagarn tre kilometer bort. Där finns några små butiker, en frisör och – det mest framträdande – en rad gamla väderkvarnar uppförda i sten. Vi handlar lite proviant och tar en taxi tillbaka.

I hamnen gör vi en liten bytesaffär med ett par fiskaregubbar – dock inte rakigänget. Vi får några fiskar i utbyte mot vårt gamla storskot. Det blir ännu en god fiskmiddag – fast nu ombord.

Lördag 17 juni – och dags att fortsätta mot Cesme. Det är ännu en kort etapp – cirka 15 sjömil. Med lätt sydvind har vi en behaglig segling. Vi anländer vid 12-tiden. Det är dåligt med kajplatser, så vi ankrar i västra delen av den stora hamnbassängen. Mariga är redan på plats. Magnus förbereder att lämna båten i området någon månad för att åka hem.

Cesme betyder källa på turkiska. Det är de många heta källorna i området som gett det namnet. Staden är en populär turistort med typisk turkisk prägel. Ett dominant

inslag är det fort som genueserna byggde på 1300-talet. Nära fortet byggdes på 1500-talet ett karavanseraj, som markerade slutet på sidenvägen och där karavanerna lastade av godset från kamelerna för att det sedan skulle lastas om till fartyg för att skeppas vidare över Medelhavet. Karavanserajet är en solid stenbyggnad, som nu är konverterat till ett hotell.

Det droppar fortfarande från omkopplaren i toaledningen. Jag gör tätningsförsök med sikaflex, som skall vara effektivt – men oj, så kladdigt!

På kvällen går vi in till stan och ser en folkloreföreställning – bl a en intressant bröllopsceremoni.

Cesme-Ayvalik

Söndag 18 juni – och vi hastar vidare. Nu mot Dalyanköy, som ligger en kort väg runt en

udde norröver. Vi möter en kraftig nordvind – kanske har meltemin kommit på allvar? De tre sjömil upp till udden tar dryga tre timmar! Dalyanköy är en gammal fiskehamn – nu med en liten men trevlig småbåtshamn. Vi hittar en ledig plats och kommer till kaj med hjälp av vänliga människor.

Dalyanköy med småbåtshamn

Mariga kommer in lite senare. Nordvinden håller i sig hela dagen och det är svalt i luften. Vi planerar för att åka till Sifne i morgon. Den platsen ligger tvärs över bukten och har berömda varma källor med termalbad.

Måndag 19 juni. Vi tar en "dolmus" – liten buss – via Cesme och Ilica till Sifne. Där finns tre termiskt uppvärmda bassänger (28-40°) med massor av mineraler och radioaktivitet, som sägs vara bra mot de flesta åkommor. Vi lögar oss i bassängerna en efter en. När vi skall försöka oss på den varmaste kommer en turkisk man fram, sträcker varnande upp ett finger och säger: "Langsam, langsam!" Vi tar det långsamt - och efteråt njuter vi också av "turkisk massage", som nog är ännu nyttigare. Allt till den överkomliga summan av cirka 75:- SEK/person.

Termalbad i Sifne

Vädret är bättre idag – och återkomna till Dalyanköy blir det – som vanligt – en del småpyssel på båten.

Tisdag 20 juni. Idag skall det bli en något längre sträcka än de senaste dagarna. Vi tänker

fortsätta norrut, runda Karaburun-halvön och gå till Port Saip. Klockan är nära sex när vi är klara för avgång. Detta sedan vårt ankare hade fastnat i ett gammalt stockankare på botten. Bara en sak att göra – dyka i det grumliga vattnet inne i hamnen. Djupet är dock bara cirka tre meter, så inga större problem. De ser våra problem från Mariga och Bertil Greve kommer ut för att assistera. Han behöver dock inte ingripa.

Dagen bjuder på ganska skön segling. Birgit är emellertid besvärad av myggbett – och får en allergisk reaktion. Vi rundar halvön och går lite söderut utmed en kust som är ganska spektakulär med sina dalgångar mellan skogklädda höjder och branta sluttningar ner mot vattnet. Scenen påminner om Moorea vid Tahiti. Det är bara palmerna som saknas.

Klockan är 14.45 när vi går in i den lilla hamnen. Försiktighet är inte obefogad eftersom det finns grunda områden. Vi blir emellertid invinkade av några fiskare – trevliga och hjälpsamma även här. Vi hämtar vatten från en kran på kajen – och en av fiskaregrabbarna insisterar på att få bära dunken till båten.

Vi är enda fritidsbåt i hamnen. Byn är liten och snabbt "avklarad" när vi går en runda. Vi möter några människor, som glatt hälsar. Bland andra talar vi med en tysk, som heter Franz. Han känner tydligen till trakten – och genom hans förmedling blir vi inbjudna till en familj. Det är Ahmet och Birtan Ünal, som har födelsedagsfirande för ettåriga sonen Hakan. De har också en pojke, Alp, på cirka fyra år.

Fam Ünal och morfar

Morföräldrar och farfar är med på festen. Vi får absolut inte gå förrän vi ätit - fisk,

Morföräldrar och farfar

aubergin och frukt. Det blir sång och dans – och vi försöker oss på någon svensk snapsvisa. Alkohol bjuds dock inte på, vilket beklagas av farfar Halil: "hade jag varit värd hade det funnits raki på bordet". Han visar sedan hur en riktig turkisk enmansdans går till. (Anm: Vi höll sedan en viss kontakt med familjen Ünal – och fick en inbjudan att komma ner för andra festligheter. Det gällde då omskärelse av

pojarna Alp och Hakan. Vi kunde tyvärr inte åka – men sände ner en liten gåva...)

På återväg till Miss My passerar vi ett annat fiskaregång. De sitter i ett tält på kajen och hämtar kraft inför nattens fiske. Där blir vi inbjudna på te – och försök till konversation.

Många ord och - inte minst - gester är ju internationella, så det går bra. Förutom te får vi ett antal fiskar – bland dem några bläckfiskar. De skall ju "möras" (bankas i stenläggningen) före tillagning, vilket vi inte tycker oss behärska. Dessutom är det väl inte vår favoritfisk, så lite obemärkt återgår de till havet.

Onsdag 21 juni. Det är sommarsolståndsdag – och vi sover till klockan åtta. Ahmet med sonen Hakan – 1-åringen – kommer på morgonbesök. Och vi får mera fisk av killarna på båten intill. Vid tiotiden är vi klara att lämna den mysiga lilla fiskebyn Saip med de vänliga människorna.

Vi går nu mot en annan fiskeby – Candarli, som ligger 25 sjömil år nordost på norra sidan av just Candarliligulfen. Stadens antika namn var Pitane. Vi har en lugn och fin segling i ganska disigt väder.

Candarli har en liten småbåtshamn på västra sidan av en udde. Där finns dock ingen möjlighet att lägga till vid brygga. Bättre ankringsmöjlighet bjuds på östra sidan om udden. Här ligger redan den kanadensiska båten "Bora" – och vi jollar senare över och pratar en stund med Jack och hans fru, som varit ute i flera år – bland annat tre år i

Medelhavet. Vi tar det sedan lugnt och har det mysigt ombord.

Candarli är en liten stad som lever på fiske och omgivande jordbruksbygd. En senare tids verksamhet är här givetvis också turism. Det mest framträdande som vi ser från vår ankringsplats är ett stort fort nära stranden.

Jag läser att det är från ottomanska tiden – byggdes på 1400-talet av Candarli II Halil Pasha. Fortet är – liksom namnet – välbevarat. Andra uppgifter säger att det är av såväl venetianskt som genuesiskt ursprung – men jag tror på paschan!

På torsdagen jollar vi in till stan. Birgit ordnar med lite tvätt och jag - långhårig och med tre dagars skäggstubb – hittar en frisör. Han fixar till mig för den överkomliga summan av cirka sex svenska kronor. Dessutom blir vi båda bjudna på "shai" (te). På kvällen äter vi en god middag, som – inklusive öl – kostar 15:- SEK/person. Det bör ju vara ett turistparadis här – men vi ser inte till många sådana. Däremot ser vi att det byggs hotellkomplex, som delvis blivit stående halvfärdiga. Vi har observerat samma fenomen på andra platser. Det kan ju betyda felkalkyler – eller kanske är det förutseende i avvaktande på en kommande turistboom...

Så kommer midsommarafton – **fredag den 23 juni**. Vi vaknar vid femtiden av ett vådligt oväsen – det är en pansarbrigad som rullar förbi på vägen intill vår ankarplats. Det är tydligen stora övningar på gång – igår såg vi en massa robotbåtar och andra marina enheter här i området.

När vi väl är vakna gör vi oss klara för vidare färd – till Bademli Liman. En kortare tripp på 9 sjömil. Under vägen har jag kontakt med Börje och Pelle – de har fint midsommarväder hemma – men det finns hot om åskbyar.

Vi går genom det smala sundet mellan ön Kalem Adasi och fastlandet. På nordspetsen av ön ser vi en gammal borg – det är gott om sådana här i Turkiet. Så ankrar vi i södra delen av natursköna Bademlibukten med tamp iland.

Endast en båt är före oss här – det är en tysk. Vi tar oss iland och ”rekar”. Det finns ett flertal varma källor i området – och det pyser varm ånga ur marken här och var. Även havsvattnet är lagom uppvärmt – och vi tar tillfället i akt och badar i flera omgångar.

Från båten ser vi att en äldre dam i lång svart ”kappa” kommer ner till stranden tillsammans med en tonårsflicka. Tanten sätter sig på en sten medan flickan hugger i med en spade och gräver en grop i sanden. Därpå lägger tanten sig i gropen – i full mundering – och flickan skottar över sand så att endast en del av ansiktet syns. Man kan förstå att den gamla njuter av värmen – och efter en knapp halvtimme kryper hon upp, borstar av sanden och de båda knallar tillbaka upp från stranden.

Birgit har magbesvär på natten till lördag – hon känner sig trött och illamående. Vi stannar kvar i Bademli och tar det lugnt större delen av dagen. Plastjollen håller inte riktigt tätt, så jag försöker täta med sikaflex. Den geggan tätar det mesta – och verkar fungera även på plasten. Miss My får sig en uppmuntrande skrubbing på utsidan.

Sent på eftermiddagen känner vi oss mogna att ta ytterligare en liten etapp – sju sjömil upp till Dikili. Det är inga problem att ta sig dit. Vi får plats utmed piren – och är enda fritidsbåt i hamnen.

Dikili är ”port of entry” med alla de myndigheter som hör till. Anledningen är att det ofta kommer kryssningsfartyg med turister som främst ämnar besöka den antika staden Pergamon, som ligger 28 kilometer inåt landet. På sin tid hade Pergamon det näst största antika biblioteket i världen – näst efter Alexandria – samt en stor öppen teater. Man framställde också ett skrivmaterial som fått sitt namn efter orten – pergament. Det som återstår är nu, som på många platser utmed kusten, en imponerande massa lämningar.

Birgit känner sig bättre. Hon köper oblekt lärt som skall användas till skydd för fendrarna. Dagen är för sen för att göra en tur till Pergamon.

Söndag 25 juni. Purrning klockan 07.00. En lite längre sträcka gäller för dagen – 24 sjömil norrut till Ayvalik. Det är nästan vindstilla, så vi börjar med motorgång. Börje och Pelle är igång på radion som vanligt. Jag lämnar en beställning på kompass och en ”tvåvägsmkopplarkran” – grejor som Tuve skall ha med när han och Kerstin kommer ner för att avlösa oss. Efter avslutat ”QSO” kommer en ryss in på frekvensen och ropar upp. Det är Sergej från Rostov och han talar perfekt svenska. Jag får ingen förklaring till hans språkkunskaper.

Vi fortsätter upp i Ayvaliks vackra skärgård och ankrar i en vik ett stycke sydväst om staden – helt ensamma på platsen. Vi badar i det lagom varma vattnet, som dock är lite grumligt – i motsats till Bademli, där det är kristallklart. Birgit syr på fenderfodralen.

På måndagen motrar vi de två sjömil in till Ayvaliks yachthamn. Vi är enda utländska båt förutom en amerikan, som påstår sig ha seglat bortåt 20 år i Medelhavet. Han berättar att han deserterat från kriget i Vietnam – och kan nu inte återvända till USA. Han har en gammal turkisk träbåt – cirka 30 fot och vägande 10 ton. Frun, som är norska, och 8-årig dotter har nu åkt till Bodrum. Det verkar inte speciellt pedantiskt ombord – och vi undrar lite över vad som får folk att leva så här – speciellt med barn ombord. När frun och dottern kommer tillbaka blir vi bestörta. Flickan är illa klädd och ingrodd med smuts. Hon har ju inte möjlighet till skolgång och inga lekkamrater. Det är en rar liten unge och hon kommer över till oss emellanåt.

Ayvalik är en liten stad – cirka 30 000 invånare. Sommartid verkar den dock betydligt större – antalet turister är förståss anledningen. Detta var en grekisk stad fram till 1923, då turkarna tog över och drev bort grekerna. Det märks dock inget av dessa motsättningar idag – mer än vad som allmänt gäller mellan turkar och greker.

En tullare kommer på besök. Han tittar på transitloggen – och det behövs inga ytterligare formaliteter förrän vi lämnar Turkiet.

Vatten av bra kvalitet finns på kajen. Kranen tillhör emellertid kustbevakningen och de stänger av då de inte är i hamn med patrullbåt nr 42. Vi har tur och får fylla på – även så det räcker till tvätt.

Stadscentrum ligger ett stycke vid sidan av hamnen. Vi tar en promenad dit i värmen. För övrigt lite jobb ombord – generatoren för radion krånglar igen. Inte helt obekant problem – men nu börjar jag kunna den där apparaten, så det fixar sig. Bekräftelse får jag på tisdagen – radiokontakten går utmärkt. Vi planerar en busstur till Istanbul – och köper biljetter för resa på onsdag.

Onsdag – torsdag 28-29 juni.

En niotimmars bussresa i värmen till Istanbul går ganska bra – bussen är bekväm och har luftkonditionering. Väl framme tar vi ”hyrbil” till ett central litet hotell som heter Begüm. Priset 390:- SEK är inte precis billigt men vi ids inte springa omkring och leta efter annat.

Vi ”ser på stan” en stund och äter middag på en liten restaurang. Krogpriserna är ungefär som i övriga Turkiet – överkomliga för att inte säga billiga.

Torsdagen går givetvis åt till att se närmare på väsentligheterna i Istanbul. Först besök i basarerna – där finns cirka 4000 butiker under tak med ett överväldigande utbud av främst mattor och kläder och i övrigt all möjlig krams. Vi köper ett lammskinn, avsett för Marias baby, och en blus till Birgit. Vi sneglar också på skinnjackor – men de är dyrare här än i Ayvalik, så det blir ingen.

Basar Istanbul

Blå moskén med omgivningar är också ett givet besöksobjekt. Vi har gott om tid innan bussen går klockan 23.15 – så vi sitter länge på en krog och äter middag. Även återresan till Ayvalik går bra – och vi är ”hemma” klockan 08.00. En smula trötta förståss – speciellt Birgit som har något krångel med magen.

Fredag 30 juni. Det är lagom för ”radioköret” när vi kommer till Miss My. Vi får hälsningar från diverse släkt och vänner. Ingen tillökning hos Maria och Håkan har rapporterats. Det är mycket varmt, så det är svårt att koppla av för den tilltänkta vilan på förmiddagen. Jag försöker stoppa Birgit – men hon envisas med att ”koppla av”. Det gör hon med att tvätta ett par plädar.

En bris på eftermiddagen friskar upp något. Vår avsikt var att gå över till Alibey – tvärsöver fjärden. Det får emellertid anstå till morgondagen.

Lördag 1 juli. Radio på morgonen som vanligt. Vi får veta att Birgits dotter Helena gärna vill ha en skinnjacka. Nåja, det visste vi ju redan. Vi går emellertid in till ”byn” och köper en, som vi tycker är både bättre och billigare än vad vi såg i Istanbul. Därpå drar vi upp ankaret och motrar över till Alibey på andra sidan fjärden. Det är trångt vid den lilla piren, så vi ankrar ute i hamnen.

Alibey är en liten ort, som tycks vara ett populärt utflyktsmål för Ayvalikborna. Den har, liksom Ayvaklik, varit grekisk och besitter en sorts sliten elegans.. Färjor kilar fram och tillbaka till Ayvalik. Vi ser att det finns någon butik och några restauranger utmed kajen.

Från Alibey jollar vi över till en liten ö i närheten för att bada. Platsen är som en park och en gammal kyrkoruin finns där. Bland träden sitter ett sällskap och har picnic - det är några kvinnor med barn. Vi blir inviterade på te och mat De är från Alibey - ett par talar engelska och vi har en trevlig stund i grönskan. Vi träffar på samma gäng senare i Alibey när de just återvänder.

På söndagen flyttar vi till västra delen av

Picnicgänget i Alibey

hamnområdet. Det finns ett par campingplatser inne i viken – och vi träffar på två svenska familjer – från Sollentuna och Karlstad. De senare heter Agneta och Lars Johnsson.

Ayvalik-Mitilini

Måndag 3 juli – och det är dags att lämna Turkiet. Vi motrar över till Ayvalik för utklarer. Som vanligt är det en del spring, papper och väntan. Dock inga problem eller oförutsedda kostnader. Birgit handlar för de turklire vi har kvar och klockan 11.15 stöter vi ut från kaj och styr kosan mot Mitilini på Lesbos (eller Lesvos) – 20 sjömil söderut. Det är närmast stiltje och mycket varmt. Vi stannar till strax före Mitilini och svalkar oss med ett bad.

Vy mot Mitilini

Lesbos är Greklands tredje största ö. Den är liksom tillsnörd på mitten av en djup vik på västsidan – Kalloni-gulften. Här finns kloster och kapell från Bysantinsk tid – men inte antika lämningar i samma utsträckning som vi sett i Turkiet. Namnet har en speciell historia: Den kvinnliga lyrikern Sapfo levde på ön på 600-talet f Kr – och drev en skola för unga, ogifta kvinnor. Hon lär ha haft starkare känslor än brukligt för sina elever – därav uttrycket sapfisk eller lesbisk kärlek.

Vi läser att olivoljan som framställs på Lesbos är Greklands bästa. Detsamma gäller ouzon som har tjockare lakritssmak än någon annanstans.

Hamnpolis möter på kajen och visar var vi skall klarera in. Det blir en ny transit-log – cirka 50:- SEK – och den kan hämtas imorgon. Utöver oss finns endast en utländsk fritidsbåt i den spatiösa marinan. Det är en amerikan med namnet ”Önskan”. Vi ser inte till besättningen, så frågan om namnet förblir olöst.

Vi räknar med att Kerstin och Tuve skall anlända endera dagen, så vi bokar flygbiljetter till Aten på lördag kväll. Priset är 250:- SEK/ person. Även för oss överkomligt. Eftersom vi nu är i Grekland tänker vi äta moussaka till middag. Förvånande nog finns det inte att få på den restaurang vi besöker. Det blir i stället grillkött - typ mindre bra.

På tisdagen meddelar Börje att vår nya besättning anländer med flyg på torsdag. Vi har alltså ett par ”lediga dagar”. Den tiden utnyttjar vi bland annat till en tur med buss till en plats som heter Termini för att bada.

Miss Mys nya besättning, Mitilini

Torsdag 6 juli. Vi tar taxi ut till flygplatsen på eftermiddagen för att möta Kerstin och Tuve. De skall komma med en Olympic-flight – men när vi frågar finns de inte med på passagerarlistan. Trots detta kommer de! Vi ordnar ett rum åt ungdomarna och är sedan ute och äter välkomstmiddag på kvällen.

Fredagen går åt till genomgång av båten och bad på eftermiddagen. Det blåser frisk nordvind hela dagen. Meltemin har kommit igång på allvar – så det kan bli ganska tufft. Men Tuve har ju seglat Miss My tidigare och Kerstin är mästare på brädsegling så det går säkert bra i medvinden söderut...

Birgit och jag ordnar rum i stan för natten så de nya kan installera sig ombord.

Lördag 8 juli. Överlämningen är klar och den nya besättningen är påmönstrad. Det är med fullt förtroende vi lämnar Miss My för att de skall ta henne till Kanonis på Aegina. Själva ställer vi kosan hemåt – för jobb under vintern och med siktet inställt på maj nästa år, då vi fortsätter färden. (Vi kommer hem 9 juli - samtidigt som Maria och Håkans dotter Fanny anländer). God tur, Kerstin och Tuve!

Lesbos-Aegina

Det är söndagen 9 juli – och det är alltså vi – Kerstin och Tuve – som basar på Miss My. Det är första seglingsdagen och vi lämnar klockan 10.15 efter besök hos hamnpolis m m. Målet för dagens resa är grekiska ön Khios med hamnstaden Port Khios. Vindarna är måttliga och så är farten. Vi får sällskap med ett gäng delfiner en stund – det är cirka 20 stycken.

Så småningom märker vi att det blir svårt att nå Port Khios under dagen. Det är redan mörkt – och kraftig vind när vi når ön Oinoussa mellan Khios nordspets och fastlandet.

Vi går in för att ankra i en vik. Det blir struligt – med bland annat grundkänning i mörkret. Puh!! Vi lyckas så småningom få ut båda ankarna och känner oss lugna för natten. Dagens etapp blev 38 sjömil.

Måndagen kommer med snålblåst. Vi hivar upp ankarna och fortsätter ner mot Port Khios med vindarna mer eller mindre i ryggen. Det blir snabb segling – vi toppar 8 knop! Vi är nere i Port Khios efter ett par timmar – distansen blir 12 sjömil. Det verkar vara en mysig stad, som ligger på några sjömils avstånd från turkiska Cesme-halvön. Vi ligger med bredd mot kajen och beskådar från sittbrunnen det livliga hamnlivet.

Vi lämnar Khios redan vid sextiden på tisdag morgon. Avsikten är att nå Mykonos före mörkets inbrott – det är cirka 70 sjömil dit. Redan sydost om Khios gör sig meltemin ordentligt påmind. Det går snabbt undan med hög sjö resten av resan.

Vi får plats i gästhamnen – förberedda på att det kommer att vara skvalpigt med dessa vindar. För övrigt kommer den här trippen att kommas ihåg främst pga de stökiga toalettärendena! (Detta kräver en förklaring! / Red)

Onsdag 12 – fredag 14 juli. Vi är stillaliggande i Mykonos. Förtöjningen bättras på och under onsdagen bekantar vi oss med Mykonos stad. Den verkar trevlig. På torsdagen hyr vi moped för att utforska övriga delar av ön. Vi hamnar så småningom vid Kalafati Beach borta i sydost. Platsen är trivsam och bör vara en bra ankringsplats när meltemin trycker på. Här finns en liten taverna, som drivs av en grek-svensk, som vintertid är bosatt i Landvetter.

Fredagen utnyttjas till att fortsätta irrfärderna per moped och beta av återstoden av beacherna på södra delen av Mykonos. Det är nu varmt och vindstilla.

Lördag 15 juli. Det växlar verkligen med vindarna – meltemin har tagit lite semester och vi lämnar Mykonos i vindstilla på eftermiddagen. Det blir en behaglig färd till Finikas på Siros sydvästsida – autopilot Karlsson styr och vi kan läsa och koppla av. Vi är framme vid niotiden – 25 sjömil från Mykonos.

Vi ser i loggboken att Åke och Birgit besökte Finikas förra året. Det avsatte inga bestående intryck, vilket vi kan förstå. Våra försök att få tag på vatten misslyckades. "Vattenmannen" kom inte på söndagen som han lovat, men vi kan klara oss ett tag till.

Nästa anhalt blir Fikiadha på ön Kithnos västsida – en etapp på 28 sjömil. Stiltjen står sig fortfarande och det blir ytterligare ett långt arbetspass för Karlsson. Undervattensklippor och sandrevlar finns på nordöstra delen av Fikiadhaviken – men sikten är god i det lugna vädret och vi ankrar i den fina naturhamnen.

Kithnos, som ligger sex sjömil sydost om Kea, verkar vara en torr bergig ö med en högsta topp på 300 meter. "Huvudstaden" (Chora) kan vi ana på kullen ett stycke ovanför vår ankarplats.

Måndag 17 juli. Natten blir inte så lugn som vi hoppats. Det har börjat blåsa upp igen och vi får jobba med att få ankarfäste. Vi klarar natten och påbörjar färden mot Hydra utanför ostspetsen av Peloponnesos – 43 sjömil västerut.

Staden verkar trevlig med massor av tavernor – vilket ju tyder på en massiv turistverksamhet. Motorfordon syns inte till i stan – man använder sig av mera miljövänliga transportmetoder.

Vatten finns tillgängligt på kajen, men är dyrt eftersom det skeppas per tankbåt från fastlandet tvärsöver Hydragulfen.

Tisdag 18 – onsdag 19 juli. Två dagar stillaliggande på Hydra. Det innebär fria aktiviteter och "slappardagar". Bland annat tar vi vår "badbåt" ut till en närliggande strand för bad.

Torsdag 20 juli. Efter frukost startar vi vår sista etapp – upp till Aegina. Meltemin brallar i igen, så det blir segling med mycken motorstöttning i motvinden. Vi går in till "stora" hamnen för att övernatta och klara ut formaliteterna. Det sker - med en del strul – på fredagen, varpå vi tuffar runt hörnet till Kavoyropetra och Kanonis varv. Vi blir väl mottagna av Aki och hans medhjälpare. Upptagningen sker på direkten och utan problem.

Så är det slut på två veckors semester och härlig segling bland Sporader och Cyklader.

Vi säger "hej då" till Miss My - det återstår bara en färjetur till Pireus och med Air Olympic innan vi är hemma i Svedala igen.

Långseglare hälsar!

Hälsning från Ulf & Pia

Clary ligger i Savusavu på en av Fijis öar.

Allt väl ombord trots en förkylning som härjat oss men nu har det vänt.

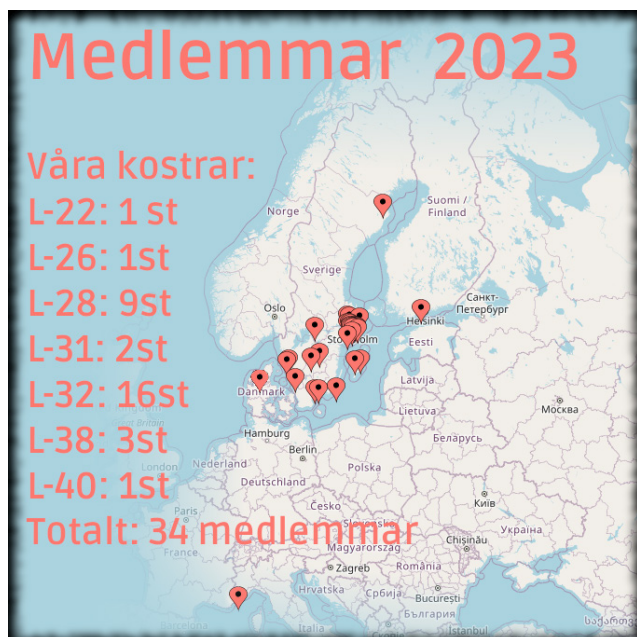
Vi lämnade Franska Polynesien från Bora Bora och tog en WNW kurs till Västra Samoa och staden Apia, därefter seglade vi S till den nordligaste atollen i Tonga Niuatoputau och därefter Fiji där vi är nu.

Arvid Laurin har återigen visat sin styrka att rita sjövärdiga och snabba båtar. Vi har haft 55 knop i byar under en natt då vi drejade vi i 7 timmar - och - vi seglade med samma fart som en Lagoon 38 under 1500 sjömil. Utan att vi ansträngt oss - tvärtom - vi seglar med säkerhet och att spara material i fokus.

Medlemsinformation

Sedan bilden publicerades i förra numret har antalet betalande medlemmar stigit till 42.

Är du intresserad av att vara med i styrelsen?

Valberedningen jobbar just nu med rekrytering av sekreterare och ordförande till styrelsearbetet.

Alla ideella föreningar har idag utmaningar med att hitta medlemmar som vill ställa upp i olika styrelseuppdrag. Det är en hämmande utveckling för föreningslivet.

Vår lilla förening tar inte mycket tid i anspråk men ger en hel del för många, så fundera på vilken roll du skulle kunna tänka dig så vi kan fortsätta utvecklas tillsammans.

Ordförande

Håkan Lundgren har 1 år kvar eller så snart ny kan tillträda.

Kassör

Zimon Willén. 1 år kvar

Sekreterare

Heléne Elfstedt avgår

Bladet-redaktör

Pelle Lind omval 1 år, Anmält sitt intresse.

Webbredaktör

Anders Green omval 1 år.

Sommarträffen 3 Juni

På fredagskvällen hade några redan kommit till Norrviken medans vi var några som låg på Myrängsfladen. På lördag morgon blev det kappsegling i ett underbart väder över Jungfrun och Ingaröfjärden ner till målet i Stavsnäs. Något vi skulle vilja göra om igen med några fler båtar.

I vanlig ordning träffades vi på lördagen i Norrviken och det blev en härlig samankomst med mycket segelsnack och härliga drömmar.

Håkan

Diskussion

Då vi var på besök på Saltsjöbadsegel kom det upp en diskussion om vikten av, och svårigheten med, att sträcka bomliket.

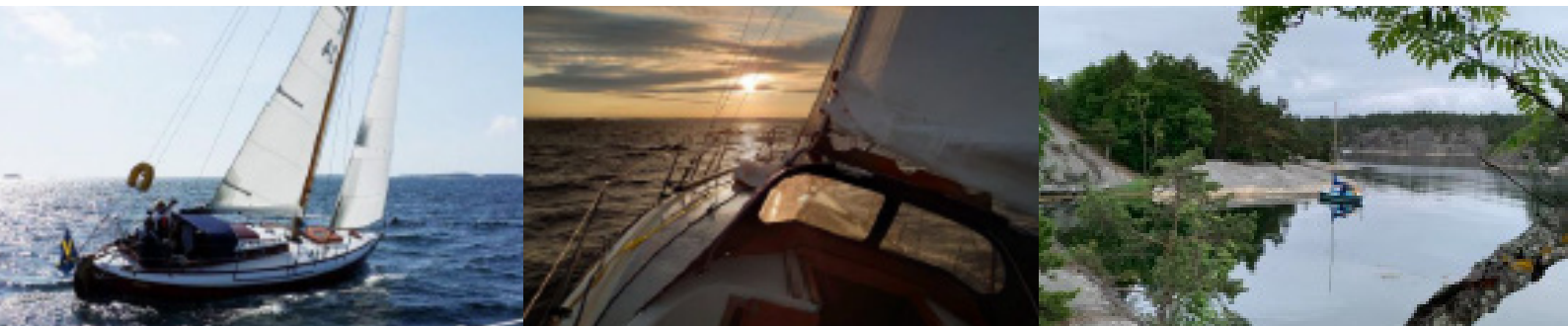
På min L28 är det bara ett rep som mynnar ut på bommen helt utan utväxling.

Finns det exempel på bättre lösningar så får ni gärna maila bild och beskrivning till mig på pelle@pl-visuell.se, så publicerar jag det i nästa nummer.

Pelle Lind
Redaktör

Välkommen till Laurinkostersällskapet 2023

1994 startades L-28 sällskapet som så småningom bytte namn till Laurinkostersällskapet. Vi är idag en liten förening som vill främja och utveckla segling med Laurinkostrar av alla de slag och därigenom skapa gemenskap mellan Laurinkosterägare.

Vi vill också sprida kunskap och kännedom om Laurinkostrar genom vår hemsida <http://laurinkoster.dinstudio.se> där vi har vår plattform för att göra informationen tillgänglig för alla medlemmar samt för övriga intresserade, du hittar bland annat ritningar och det går även att ladda ner de tidigare utgivna bladen. Föreningen utkommer med ett blad fyra till fem gånger per år.

Vi har även en FB-sida www.facebook.com/groups/676849889141225. där har vi lite snabbare och mer kortfattad information. Här lägger vi även ut eventinbjudningar och här behöver du inte vara medlem för att vara med.

Vi planerar för att ha följande träffar under 2023:

Vinterträff 12 mars, 14.00 Vi gästar Hasse på Saltsjöbadssegel

Lunch 13.00 på Neglinge Pizzeria.

Sommarträff 3 juni

Norrviken/Ljugarns Hamn, Gotland

Höstträff 2 september

Finnhamn/Ljugarns Hamn, Gotland

Årsmöte 18 november

Södergården, Stockholm

Hoppas att du vill och har möjlighet att delta på våra träffar.

För över 150kr till PlusGiro 468 35 75-7 och märk betalningen med namn.

Maila sedan över dina uppgifter till: laurinkostersallskapet@gmail.com.

INBETALNING/GIRERING A	
Till PlusGirokonto 468 35 75-7	
Betalningsmottagare (endast namn) Laurinkostersällskapet	
Avsändare (namn och postadress)	
Meddelande till betalningsmottagaren Medlemsavgift Laurinkostersällskapet 2023	Postnummer:
Namn:	
Adress:	
Telefon:	
Mail:	
Båtmodell:	
Svenska kronor	
1 5 0 0 0	
öre	
Från PlusGiro/personkonto (vid girering)	
Kod 1	
#04 #	